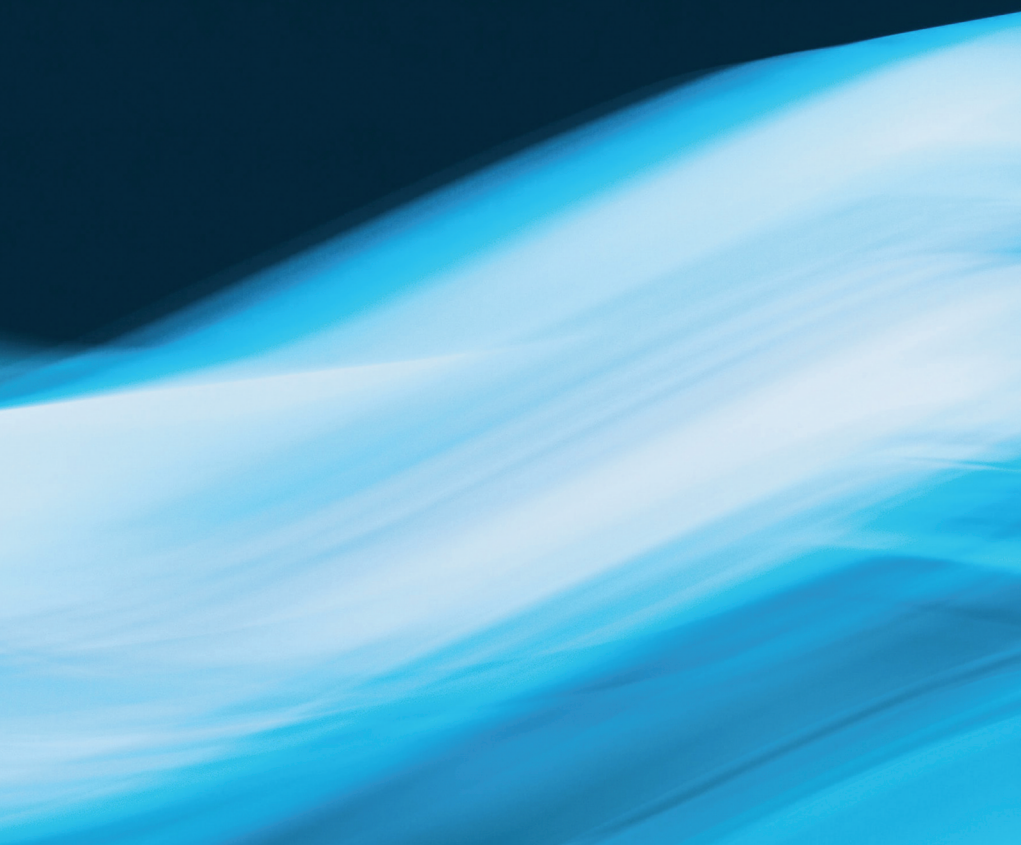

Magnus Viita

Veriylkä

*”Veri tuottaa sovituksen, koska
elämä on siinä.”*

(3. Moos. 17:11)

© 2022 Magnus Viita

Kustantaja: BoD – Books on Demand,
Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6546-3

Luku 1

15. heinäkuuta

Yön tapahtumista oli kulunut jo 10 vuotta. Kukaan ei ollut käynyt huvilalla sen jälkeen. Välittäjä myös lopetti paikan vuokraamisen ja lopulta unohti sen kokonaan. Kuitenkin, aivan odottamatta, eräs aviopari tiedusteli itselleen rauhallista lomanviettopaikkaa noin viikko sitten. Kaikki seudun mökit oli jo vuokrattu, joten välittäjän oli kaiveltava esiin vanhoja arkistojaan. Sieltä hän löysi huvilan paperit, ja koska muita paikkoja ei

ollut, lupasi vuokrata sen. Aviopari ilahtui saadessaan käyttöönsä etsimänsä paikan. Välittäjä mainitsi asunnon syrjäisen sijainnin, mutta se ei laskenut heidän intoaan – pikemminkin päinvastoin.

Tämän avioparin muodostivat eräs mies ja hänen vaimonsa. He olivat aikoinaan tavanneet toisensa opiskelukaupunkinsa yliopiston valmistujaisjuhlissa. Silloin diplomi-insinööriksi valmistunut mies tapasi tulevan vaimonsa, joka oli juuri valmistunut yleislääkäriksi. Huomattuaan miten paljon yhteistä heidän välillään oli, he aloittivat seurustelun. Suhde eteni joutuisasti ja lopulta huipentui avioparin vihkimiseen paikallisessa kirkossa. Tästä

oli nyt kulunut kaksi vuotta. Kesälomansa mies ja vaimo päättivät nyt viettää jossain rauhallisessa paikassa maaseudulla; he olivat saaneet jo tarpeekseen kiireisestä kaupunkilaiselämästä. Aviopari kävikin läpi eri välittäjien tarjoamia vuokra-asuntoja, mutta mikään niistä ei oikein tuntunut sopivan. Lopulta, otettuaan yhteyden seudun parhaaseen välittäjään, heitä onnisti: löytyi kaunis, vanhamallinen huvila järven pohjoiselta rannalta, syrjässä kaikenlaiselta ihmisten hälinältä. Mies ja vaimo vuokrasivat huvilan välittömästi ja alkoivatkin valmistella unelmalomaansa. Lopulta he lähtivät ajomatkalle kohti huvilaa tänä aamuna noin klo 8.15. Tie sinne oli varsin monimutkainen, jonka

takia pari joutui useasti poikkeamaan syrjäisille metsäteille ja kysymään tietä paikallisilta.

Lopulta, noin klo 15.40 iltapäivällä, he saapuivat talon pihaan. Miehen jäätyä purkamaan tavaroita autosta päätti vaimo mennä katsomaan huvilaa sisältä. Hän avasi varovasti asunnon narisevan oven ja astui sisään. Hän riisui aluksi sandaalinsa ja käveli puulattialla paljain jaloin. Vaimo oli nyt talon eteishallissa. Se oli sisustettu kirjavilla matoilla, hienoilla tauluilla sekä pehmeällä plyyysisohvalla, joka sijaitsi huoneen vasemmalla seinustalla. Sohvaa vastapäätä oli kirjahylly, täynnä vanhoja kirjoja. Lisäksi tähän hyllyyn kuuluvalla

pöydällä oli pieni väri-TV. Tämän kaiken nähtyään vaimo ajatteli heidän tehneen hyvän valinnan ja saavan rahoilleen vastinetta. Silloin hänen katseensa osui huoneen ovea vastapäätä olevalle seinälle, jolla oli mekaaninen seinäkello. Kellossa itsessään ei ollut mitään ihmeellistä – tyypillinen vanhanaikainen kello – mutta se oli pysähtynyt. Sen viisarit osoittivat aikaa 9.10. Vaimo tiesi rannekellonsa perusteella oikean kellonajan olevan jo 15.44, joten hän päätti vetää kellon käyntiin. Hän meni kellon luo, löysi sen päältä avaimen, sovitti sen kellotauluun ja alkoi kiertää. Kuitenkaan, vaikka hän olikin jo kiertänyt avainta riittävästi, kello ei vain jostain syystä lähtenyt käyntiin.

Silloin vaimo ajatteli sen olevan ilmeisesti rikki ja jätti asian sikseen.

Seuraavaksi hän jatkoi huvilaan tutustumista ja huomasi kaksi ovea sohvan vasemmalla ja oikealla puolella. Vasen ovi johti asunnon kylpyhuoneeseen ja oikeanpuoleinen taas keittiöön, johon kuului myös ruokailutila. Sitten vaimo huomasi oven aulan kirjahyllyn oikealla puolella ja totesi sen johtavan vessaan. Havaittuaan tämän hän alkoi jo ihmetellä missä nukkumatilat oikein olivat. Tämä murhe kuitenkin haihtui pian, sillä vaimo huomasi, ettei ollut vielä tarkastanut koko huvilaa. Kirjahyllyn vasemmalla puolella nimittäin oli oviaukko, josta lähtivät

yläkertaan johtavat portaat. Hän päätti ottaa selville mitä siellä oli. Portaat olivat kierteen muodossa ja kitisivät ilkeästi ylösnousun aikana. Kuitenkin päästyään ylös vaimo löysi sen mitä oli etsinytkin – tilavan makuuhuoneen, jossa oli parisänky ovea vastapäätä olevalla seinustalla ja sänkyä vastapäätä olevalla seinällä – noin 30 cm ovesta oikealla – oli suuri ikkuna. Tämä oli vaimon mielestä hyvä asia; nyt hänellä ja miehellään olisi mahdollisuus nähdä parin päivän kuluttua koittava kuunpimennys – klo 4.10 aamuyöllä – sängystä käsin eikä tarvitsisi nousta ylös. Kaikki näytti olevan makuuhuoneessa kuten piti. Ainoa kummallinen seikka, jota vaimo jäi ihmettelemään, oli siinä, että

parisängyn vasen patja oli nostettu lattialle: se lojui sängyn jalkopäässä ja sen vasemmassa alareunassa – vaimosta päin katsoen – oli suurehko reikä. Hän ajatteli, ettei siitä olisi suurempaa haittaa; olihan heillä mukanaan omat sänkyvaatteet. Silloin hän kuuli alakerrasta kolinaa ja säikähti, mutta rauhoittui tajutessaan, että se oli vain hänen miehensä, joka toi matkatavaroita sisään. Vaimo halusi myös olla avuksi ja päättikin heti alkajaisiksi nostaa patjan takaisin sänkyyn. Hän käveli makuuhuoneen puulattialla paljain jaloin kohti patjaa, ja laski jalkansa sen viereen.

Silloin vaimo tunsu äkkiä viiltävää kipua oikeassa jalkapohjassaan. Kipu oli niin

Aviopari - mies ja vaimo - saapuvat viettämään kesälomaansa huvilassa järven rannalla, keskellä luonnon rauhaa. Unelmaloma muuttuu kuitenkin painajaiseksi kun vaimoa alkavat piinata karmeat näyt sekä unessa että valveilla. Ne vievät hänet aina lähemmäksi synkkää salaisuutta, jonka talo on kätkenyt sisäänsä vuosikymmenen ajan. Vaimo kulkee unen ja todellisuuden välillä maailmassa, jossa painajaiset heräävät eloon...

Hyytävää, psykologista kauhua!

BoD

9 789528 065463